

„Не – за НАТО. Да – за социјалну правду“.

Чешки графит

„Маргинални“ Јужни ток

Донедавно су наши – како их је лепо назвао Слободан Антонић – еврореформски наклоњени медији, велику пажњу поклањали планираном гасоводу „Јужни ток. Појавила се права бујица текстова и прилога у електронским средствима масовног информисања који су говорили о томе да је пројекат неизводљив, да је цена НИС-а прениска, да Русија и нема тако значајне резерве гаса као што тврди, да ћемо због „мало“ руског гаса угрозити своје односе са релевантним евроатлантским силама.

Прави шлаг на торти за дотичне наше медије била је свака информација која би се појавила у руским новинама, а која је указивала на то да ће изградња гасовода „Јужни ток“ бити одложена, преиспитана, или да ће капацитет његовог крака који треба да иде преко Србије бити релативно мали. Не памтим да су икада код нас руски извори добили толику пажњу, као када су исказивали скепсу према перспективама гасовода који је толико битан за будућност Србије.

НАТО нада за избављење?

С друге стране, сада када је готово извесно да ће капацитет „Јужног тога“ бити повећан за преко 50%, односно да је све вероватније да ће крак преко Србије имати европски магистрални, а не само ужи регионални значај, наши евроатлантски наклоњени медији тек се узгредно баве гасно-нафтним аранжманом са Русијом. И то упркос томе што му, до јуче за њих релевантни, руски медији, поклањају дужну пажњу и што је потпредседник „Гаспрома“ Александар Медведев посетио Београд да нам уживо саопшти новости у вези са изградњом гасовода.

У истом духу, готово је игнорисана и недавна изјава Владимира Путина да Руска Федерација може да обезбеди својим садашњим купцима гас у потребним количинама бар наредних 100 година! Слично је прошао и став Европске комисије – својеврсне владе ЕУ – да ни на који начин не намерава да се противи учешћу земаља чланица ЕУ у изградњи гасовода „Јужни ток“.

Док се маргинализује питање изградње гасовода – који је у овим кризним временима за нас једини велики реални развојни пројекат – усиљено се шири безнађе. Криза која се надвила и над нама, уистину је страшна, међутим треба размишљати о томе како јој се супротставити, а не чупати косу и нарицати над сопственом судбином. Треба преиспитати шта не ваља у економској политици коју смо водили задњих десет година, а што је услед светске рецесије тако болно избило у први план, а не приписивати све тешкоће глобалним негативним трендовима. Међутим, евроатлантски наклоњени медији баш то раде!

За њих је криза готово доказ да смо грешили што још радикалније нисмо спроводили реформе по вољи Вашингтона и њему склоних кругова у Бриселу и што већ нисмо пали у загрљај НАТО пакта. У наручју велике „евроатлантске маћехе“ – хоће то да нам кажу – у овим чемерним временима, осећали бисмо се сигурније него као што је сада случај, када смо усамљена „сламка међу вихорима“.

НАТО понуда: дугови и патња уместо безбедности

Наравно, ради се о манипулацији, сличној онима са којима се већ годинама сусрећемо. Доба америчке глобалне хегемоније већ је део прошлости. Већ је зашло сунце економске премоћи запада. Сада је наступила дуга, за све болна ноћ, после које ће свима бити

јасно да је освануо битно другачији дан. После кризне таме, наступиће боље, али не за све једнако добро време. Но, вешти људи успешно лове и у мутном. Посебно онда када знају да се боре не за победу, већ умањивање неизбежне штете, од чега зависи њихов опстанак на великој сцени.

Далеко је од тога да ће САД пропасти. Та земља ће, без обзира на губитак хегемоније, остати један од најмоћнијих глобалних играча. Није Вашингтон склон депресији, већ сада усиљено ради на томе да побољша свој геостратешки положај у околностима које се уобличавају. У том контексту, колико год нам домаћи и страни евроатлантисти причали да смо за НАТО мало битни, итекако је тој глобалној ратној машини важно да очисти двориште, да заокружи сферу своје доминације. Зато, али и у страху да се не сруши пројекат у који су уложили себе, отпочели су наши пропагандисти северноатлантске идеологије перфидну офанзиву.

Србе треба преплашити кризом и чињеницом да су опкољени са свих страна земљама чланицама НАТО. Замаглити им видике, тако да не увиде алтернативу за евроатлантске интеграције, као и њихову цену. И када се то деси, зблануте и престрашене, треба их увући у Алијансу. У таквом стању свести се неће запитати шта добијају НАТО интеграцијама.

Но, када би хладне главе размислили, било би нам јасно да приступањем Алијанси не добијамо заштиту. Баш НАТО је име оне дружине која је угрожавала територијални интегритет Србије, па је тешко веровати да ће нас бранити од претензија својих албанских истурених ешелона. Опет, не стоји ни аргумент да се са злотвором треба дружити да нам не би учино још нешто лоше. У новонасталим околностима НАТО и тако не може да нас бомбардује и покуша да нам отме нам још који комад земље.

Када би смирено промислили, било би нам јасно да уз НАТО интеграције добијамо много неизвеснију будућност. Клуб чији нисмо били члан док се друштво обилно „гостило“, пре или касније суочиће се са тешким изазовима. Зашто да сутра, због лажне безбедности имамо истинске терористичке нападе по српским градовима, да потече крв у нашим аутобусима и школама, а да наши војници оду негде далеко од куће, да бране туђе интересе?

Још нешто. Зашто да се додатно задужујемо више милијарди долара, како би опремили нашу војску по НАТО стандардима, а то је формална цена евроатлантских интеграција!?

САД ништа не поклањају, поготово када у кризним временима терет треба пребацити на туђа леђа.

Има наде

Уместо траћења средстава на америчко оружје, новац који би могли да добијемо из иностранства – и то из руских извора који нам се нуде, а о томе се такође мало прича – требали бисмо да уложимо тако да се одупремо, већ је сасвим јасно, вишегодишњој кризи. И поучени искуством са либералноекономском кулом од карата, да кренемо да подижемо реалан економски сектор, да покренемо одржив развој.

Како је недавно рекао Александар Милер: „Не треба заборавити да економска криза има макар једну позитивну последицу, а то је појефтињење материјала, услуга и опреме.“ Потпредседник „Гаспрома“ је истакао да зато руска страна очекује да ће трошкови изградње гасовода знатно опасти, и баш стога треба му, у погледу капацитета и рокова, амбициозније приступити.

За нас изградња споменутог гасовода треба да буде само почетак нове економске политике. Уместо да останемо у канџама шпекулантске економије која нема будућност и да аранжманима у духу превазиђених либерално-економских начела, бранимо постојећи амерички међународни економски поредак, треба да се окренемо јавним радовима, стамбеној изградњи, заштити домаће производње и свему ономе што може да покрене нашу привреду.

* * *

Они који су нас довели до тога да нам се развојна политика своди на читавање молитви да се докопамо све тањих, европских фондова и који су често лобисти мондијалистичких лихвара, покушавају да нам представе да је наш интерес да наставимо истим путем, па и да похитамо да ускочимо у амерички брод. Међутим, није тако. Он је озбиљно оштећен и када дође време за радикалније захвате, у воду ће прве бацати маргиналце као што смо ми. Зато нека нам прича о „Јужном току“ послужи за оријентацију у мраку у коме желе да нас и даље експлоатишу они који су нам много зла већ учинили, односно, као симболични путоказ којим правцем треба да идемо ако

Гасовод против безнађа – безнађе за НАТО

Пише: Драгомир Анђелковић
четвртак, 02 април 2009 15:28

желимо да нам буде боље.